

самытъ мъдрецы? Той не слѣзе ли за да преобърне предугажданията въ истини, за да покаже чрезъ собственныя си примѣръ правилата на живота, да истълкува чрезъ откровеніето гатацката на гроба, и да докаже че душата не са е гонила подиръ химера, като балнуваше за безсмъртіето? На туй сл. оговарваше най силнѣйгъ аргументъ на челоуѣцы смиренородны предназначены за да убѣдѣтъ мѣръ. Какъто е истинно че нищо друго не ласкае надѣждѣтъ и истинната челоуѣческа гордость, колкото вѣрата въ бѣднѣи животъ, тѣи сжщо трѣба да исповѣдамы че езыческыгъ учены не можихъ да измыслѣтъ въ туй отношеніе нищо повѣрно.

Апикидъ познаваше вече по опытъ, че вѣрата на философытъ не бѣше истата съ тѣзи на народа, познаваше че ако и да вѣрвахъ скрyтомъ въ едно божество помогущественно, не считахъ обаче благоразумно да приобщаватъ множеството на вѣровнїята си. Той бѣ вече разумѣлъ че и самытъ жрецы частно са подигравахъ съ сичко което публично яповѣдахъ, като че да бѣхъ несъгласны догмытъ на малкото съ догмытъ на множеството. Но той заблѣжи че въ новата тѣзи вѣра са съгласявахъ съвършено и философытъ и свещеницытъ и народѣтъ и яповѣднѣицытъ; никой са не прѣспираше, никой са не сумняваше на безмъртіето, сичкыгъ говоряхъ като за нѣщо непрерываемо и извѣстно. Величіето на обѣтованіето облада чувствата на Апикиды, прпстекяющыгъ отъ него утѣшенїя укротяхъ душевната му болка. Защото огласенныгъ въ Христіанската вѣра бѣхъ изъ най-напредъ грѣшници! Мвозина отъ основателнѣи и отъ мѣченицытъ бѣхъ вкусили горчевината на недостатѣицыгъ и слѣдователно прельщенїята на послѣднѣи не можахъ вече да ги отклонѣтъ отъ избранныя пѣтъ на непорочната и строга добродѣтель. Сичкыгъ обѣщанїя на спасителната тѣзи вѣра ги призовахъ на покаяніе и най вече утруденыгъ и злополучныгъ. Като чуваше Апикидъ че небесата са радвахъ заради покаяніето на грѣшницигъ, той считаше за божественно нѣкое вдѣхновение самата си съвѣсть, която го укоряваше за прѣдншныгъ му заблужденїя.

— Ела, рече му Назаряннѣи, щомъ оствѣи слѣдствіето на думыгъ си, ела въ смиренната стая, дѣто са нѣи. събирамы; нѣи смы малцина, но избранны, ела да чуешъ молитвыгъ ни, да видишь чистосърдечіето и съязгъ на покаяніето ни; стани участникъ на нашето приношеніе; нѣи не приносямы нито жъртвы, нито вѣицы . . . но приносямы на жъртвенника за сърдечно всесъзженіе непорочността си, цвѣтыята на приношеніето ни сж неувѣдаемы; тѣ цвѣтъгъ на насъ, и задѣ гроба . . . що думамъ? подиръ смъртыята ны украсяватъ